ΕΤΟΣ ΙΔ'. Ἐν Πάτραις τῇ 4 Σεπτεμβρίου 1887 Ἀριθ. 656

ΦΟΡΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

(Ἐκδιδομένη κατὰ Παρασκευήν.)

ΤΙΜαΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ
Διατριβῶν ὁ στίχος λεπτὰ 25
Ἐιδοποιήσεις καὶ ἀγγελίαι κατ' ἀπόκοπήν.

Ὁ Συντάκτης
ΚΩΝΣΤ. Κ. ΦΙΛΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ
ΕΤΗΣΙΑ . . . Δραχ. Ν 14.
Πληρωτέα καθ' ἑξαμηνίαν

Τὰ δάση

Ἔχομεν ὑπ' ὄψιν ὡραίαν περὶ δασῶν πραγματείαν τοῦ ἡμετέρου γεωπόνου κ. Π. Γεννάδιου, ἧς ἐμνήσθημεν καὶ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Ἐν πρώτοις ὁ κ. Γεννάδιος θεωρεῖ καὶ εὐλόγως τὰς τεχνητὰς ἀναδασώσεις δυσχερέστατον ἐν γένει ἔργον, ἀδύνατον δὲ διὰ τὴν Ἑλλάδα.

Τεχνηταὶ ἀναδασώσεις, ἐπάγεται, συντήρησις τῶν χωμάτων τῶν ὀρέων, παρεμπόδισις τοῦ σχηματισμοῦ χειμάρρων καὶ τῆς ὑπὸ τούτων καταστροφῆς τῶν πολυτίμων κτημάτων τῶν πολιτῶν, ἰδοὺ εὔηχοι φράσεις, τίς δύναται νὰ τὸ ἀρνηθῇ; Δυστυχῶς ὅμως ἐν χώρᾳ, ἥτις δὲν εἶνε ἀκόμη εἰς θέσιν νὰ διατηρήσῃ τὰ δάση, ὑφ' ὧν ἐπροικίσθη ὑπὸ τῆς φύσεως, αἱ φράσεις αὗταί εἰσι καὶ μένουσι φράσεις, ἀπέχουσαι μυριάδας λευγῶν ἀπὸ τῆς πραγματικότητος. Τεχνηταὶ ἀναδασώσεις καὶ τεχνηταὶ ἀναδασώσεις χώρας νεοσυστάτου καὶ μεσημβρινῆς, οἵα ἡ ἡμετέρα, εἶνε λόγος κενὸς διὰ τὸν ἀκολουθήσαντα τὰ κατὰ τὰ εἴκοσι τελευταῖα ἔτη ἐκτελούμενα ἐν Γαλλίᾳ πρὸς ἀναδάσωσιν ἔργα. Εἰς τὴν χώραν ταύτην ἥτις δὲν στερεῖται οὔτε γνώσεων, οὔτε χρημάτων, ἧς οἱ πολῖται ἔμαθον νὰ σέβωνται τὰ δημόσια καὶ ἥτις τιμωρεῖ τοὺς τυχὸν μὴ σεβομένους αὐτά, τὸ ζήτημα τῆς ἀναδασώσεως θεωρεῖται δυσχερέστατον. «Ὀλίγιστοι», λέγει ὁ ἔμπειρότατος δασονόμος Tassy, «δύνανται νὰ κατανοήσωσι τὸ μέγεθος καὶ τὴν δυσχέρειαν τῶν πρὸς ἀναδάσωσιν καὶ συντήρησιν τῶν ὀρεινῶν γαιῶν ἔργων.» Ὑπὲρ τῶν ἔργων τούτων ἡ Γαλλία κατὰ τὴν τελευταίαν εἰκοσαετίαν ἠναγκάσθη πάμπολλα μὲν ἑκατομμύρια νὰ δαπανήσῃ, ἐπανειλημμένως δὲ νὰ μεταβάλῃ τὰ σχετικὰ νομοθετήματα. Καὶ ὅμως σήμερον τὰ τῶν ἀναδασώσεων ἔργα αὐτῆς εὑρίσκονται εἰσέτι εἰς τὸ ἄλφα. Τὰ ἔργα ταῦτα ἀπαιτοῦσιν ἐθνικὴν ὀργάνωσιν, κυβερνητικὴν ἰσχύν, χρήματα καὶ ἀνθρώπους τοῦ καθήκοντος. Δυστυχῶς τῶν ἀπαραιτήτων τούτων μέσων στερούμεθα καὶ θὰ στερώμεθα ἐπὶ πολὺν ἔτι χρόνον. Οἱ ἔχοντες δὲ ἀντίθετον γνώμην περὶ ἀναδασώσεων, ἃς ἴδωσι τὸν ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν κεντρικῶν ἀρχῶν Λυκαβηττὸν. Ἐπὶ τριάκοντα ἤδη ἔτη καταβάλλονται προσπάθειαι πρὸς ἀναδάσωσιν αὐτοῦ καὶ ἡ μὲν φύσις συνεισφέρει πᾶν τὸ καθ' ἑαυτήν, πλὴν οἱ ἄνθρωποι ἀνθίστανται. Κατὰ μακρὰς περιόδους γίνονται ἀπόπειραί τινες πρὸς ἀναδάσωσιν μιᾶς τῶν κλιτύων τοῦ ἐν λόγῳ μικροσκοπικοῦ ὄρους, τοῦ εὐτελοῦς τούτου λοφίσκου, ἀλλ' αἱ προσπάθειαι αὗται εἰς οὐδὲν σχεδὸν καταλήγουσι, διότι μέσα μὲν διατίθενται γλίσχρα, ἐπιστάται δὲ καὶ ἐργάται ὁρίζονται οὐχὶ οἱ κατάλληλοι. Ἐξαντλουμένων τῶν μέσων. τὰ τελεσθέντα ἔργα ἀφίενται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀδέσποτα εἰς τὴν διάκρισιν τῶν παροικούντων καὶ τῶν κτηνῶν αὐτῶν, οἵτινες φροντίζουσι διὰ τὰ περαιτέρω. Εἰς ἐπικουρίαν δὲ τούτων ἔρχονται οἱ κτηματοφάγοι, οἵτινες συμπληροῦσι τὸ ἔργον διαρπάζοντες τὰς πέριξ γαίας.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἄτοπον νὰ φροντίζωμεν περὶ ἀναδασώσεων, ἔργου ἀπαιτοῦντος χρήματα ἄφθονα, χρόνον πολύν, παιδαγωγημένον λαὸν καὶ πολυμελές, ἐπιμελές, ἠθικὸν καὶ ἔμπειρον προσωπικόν, ἐνῷ δὲν εἴμεθα εἰσέτι ἄξιοι νὰ συντηρήσωμεν τὰ ὑπάρχοντα δάση; Ἡ χρησιμότης τῶν δασῶν εἶνε ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις μεγάλη. Ταῦτα παρέχουσιν ἡμῖν ἐν ἀφθονίᾳ ξύλα πρὸς θέρμανσιν, πρὸς οἰκοδομὴν, πρὸς ναυπηγίαν καὶ πρὸς κατασκευὴν διαφόρων χρησίμων ἀντικειμένων. Ἐκ τῶν δασῶν προμηθευόμεθα παντοίας βιομηχανικὰς, βρωσίμους ἢ φαρμακευτικὰς οὐσίας. Τὰ δεδασωμένα μέρη συνήθως προσβάλλονται σπανιώτερον ὑπὸ τῶν σφοδρῶν ἀνέμων καὶ τῆς χαλάζης· εἰς ταῦτα τὸ κλίμα εἶνε σταθερώτερον, τὰ δ' ἔκτακτα ψύχη καὶ θάλπη σπανιώτερα. Τὰ δάση συντείνουσιν εἰς τὴν κανονικὴν καὶ ἥρεμον πτῶσιν τῶν βροχῶν, ἕνεκα δὲ τούτου εἰς τὰ δεδασωμένα μέρη αἱ καταιγίδες εἶνε σπανιώτεραι. Τὰ δάση συγκρατοῦσι τὰ χώματα ἐν γένει καὶ ἐμποδίζουσι τὸν σχηματισμὸν καὶ τὴν μεγένθυσιν τῶν χειμάρρων, ἐντεῦθεν δὲ αἱ γαῖαι τῶν δασῶν ταχέως χλοάζουσιν, ἡ χλόασις δὲ αὕτη εἶνε ἡ κυρία αἰτία τῆς ἐπὶ τῶν κλιτύων συγκρατήσεως τῶν χωμάτων. Ἐν τέλει τὰ δάση συντείνουσιν εἰς τὴν διατήρησιν καὶ πολλαπλασίασιν πολλῶν ἐντομοφάγων πτηνῶν. Ταῦτα εἶνε τὰ ἀναμφισβήτητα πλεονεκτήματα τῶν δασῶν.

Κατόπιν ὁ κ. Γεννάδιος παραθέτων τὰς γνώμας ἐκείνας δι' ὧν προκύπτει ὅτι λίαν ἀμφισβητούμενον εἶναι ἀκόμη τὸ ζήτημα ἐὰν τὰ δάση καθιστῶσι τὴν χώραν πολύομβρον, πολύυδρον καὶ ὑγιειεινὴν, ἀποφαίνεται ὅτι ἡ ἐπιστήμη δὲν ἀπεφάνθη εἰσέτι ὁριστικῶς περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῶν δασῶν ἐπὶ τοῦ κλίματος καὶ τῆς ὑγιείας.

Ἀκολούθως ὁ κ. Γεννάδιος ἐξετάζει ἐὰν ἡ χρησιμότης τῶν δασῶν ἐνδιαφέρει τοὺς πολίτας ὡς ἄτομα, διότι ὅταν τὰ συμφέροντα τῶν ἀτόμων ἀντιστρατεύωνται κατὰ τῶν δασῶν, πᾶσα πρὸς διάσωσιν αὐτῶν προσπάθεια ἐκ μέρους τῶν κυβερνήσεων χώρας ἀπαιδαγωγήτου, καὶ ἰδίως κυβερνήσεων ἐξαρτωμένων ἀπὸ τῆς ψήφου τῶν πολλῶν ἀποβαίνει ματαία. Δυστυχῶς τὰ συμφέροντα τῶν προσώπων εὑρίσκονται εἰς πλήρη ἀντίθεσιν πρὸς τὰ συμφέροντα τῶν δασῶν, τῶν ἕνεκα τῆς ἀπομονώσεως καὶ τοῦ δυσβάτου αὐτῶν μὴ ὄντων ἀπ' εὐθείας παραγωγικῶν. Ὁ παρὰ τὰ τοιαῦτα δάση οἰκῶν ἔχει πάντοτε ἀνάγκην γῆς βοσκοτοπίου καὶ γῆς σχετικῶς γονίμου πρὸς καλλιέργειαν. Τοιαύτας γαῖας κατὰ γράμμα ἀδεσπότους εὑρίσκει εἰς τὸ δάσος, ὅπερ δι' αὐτὸν εἶνε ἐντελῶς ἄχρηστον, ἄγονον. Ὅθεν θέτει τὸ πῦρ, καίει τὸ δάσος καὶ χρησιμοποιεῖ τὴν γῆν, τὴν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης οὐδεμίαν ὀφέλειαν παρέχουσαν αὐτῷ. Μάτην οἱ σοφοὶ θὰ προσπαθήσωσι νὰ πείσωσιν αὐτὸν, ὅτι καταστρέφει τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, ὅτι τὰ δένδρα, ἅτινα καίει, περιέχουσι τόσα κυβικὰ μέτρα ξύλου, ὅπερ πρὸς τόσον τὸ μέτρον κάμνει τόσα. Οὗτος ἔχων πρὸ αὐτοῦ τὰ πράγματα, κάμνει τὸν λογαριασμόν του, γνωρίζει δὲ νὰ κάμνῃ αὐτὸν ἄριστα. Ὑπολογίζει, ὅτι ἓν στρέμμα δάσους, ἐκχερσούμενον καὶ καλλιεργούμενον, ἐντὸς τῶν δύο ἢ τριῶν πρώτων ἐτῶν δύναται νὰ ἀποδώσῃ καθαρὸν κέρδος πολλῷ μεῖζον τῆς ὡς δεδασωμένης γῆς ἀγοραίας ἀξίας αὐτοῦ, ἐνῷ ἐὰν ἀφήσῃ τὸ δάσος, θὰ βλέπῃ τὰ ἐπ' αὐτοῦ φυόμενα δένδρα, τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου σηπόμενα καὶ καταρρέοντα ἐκ γήρατος, θ' ἀδυνατῇ δὲ νὰ χρησιμοποιήσῃ αὐτὰ ἕνεκεν ἐλλείψεως συγκοινωνίας καὶ μέσων, ἕνεκα τῆς τῶν δασοφυλάκων κακοηθείας, ἤν, ὡς τὰ πράγματα ἀπέδειξαν, οἱ νόμοι ἀδυνατοῦσι νὰ περιστείλωσι, κτλ. Θὰ ἦτο βεβαίως ἄτοπον νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ὁ ἰδιώτης εἶνε δυνατὸν νὰ συγκινηθῇ σκεπτόμενος τὰ ἀποτελέσματα, ἅτινα ἡ ἐκκοπὴ τοῦ δάσους αὐτοῦ δύναται νὰ φέρῃ εἰς τὰς μελλούσας γενεάς. Ὁ ἰδιώτης εἴτε γνωρίζων εἴτε μὴ τὰ ἐν λόγῳ ἀποτελέσματα, σκέπτεται μόνον περὶ τῶν ἰδίων αὐτοῦ συμφερόντων, τῶν τοῦ παρόντος, καὶ κανονίζει τὰς πράξεις αὐτοῦ ἀναλόγως. Ἄλλως ἀπὸ τοῦ ἰδιώτου δὲν πρέπει ν' ἀπαιτῶμεν κλίσιν πρὸς τὰς ἐπιχειρήσεις, αἵτινες, ἵνα φέρωσι καρπούς, ἀπαιτοῦσι χρόνον μακρὸν καὶ κέρδη μικρά. Διὰ τὸν ἰδιώτην ἰδιοκτήτην δάσους ἡ συντήρησις τούτου δέον νὰ ἦνε μέσον κέρδους, διότι αὐτὸς ἐνδιαφέρεται μόνον διὰ τὰς ὑλικὰς ὠφελείας, ἃς δύναται νὰ παράξῃ τὸ δάσος καὶ εἶνε ἐν τῷ δικαίῳ αὐτοῦ..

Ὁ κ. Γεννάδιος ἀμφισβητεῖ ἐντούτοις τὸ δικαίωμα τῆς Κυβερνήσεως τοῦ νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὰ ἰδιωτικὰ δάση ὅρους ὑλοτομίας, καλλιεργείας καὶ διαχειρίσεως, ὡς καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἀγορᾶς αὐτῶν ἐκ μέρους τοῦ δημοσίου ἕνεκα δημοσίας ἀνάγκης. Καὶ τὰ λεγόμενα ὅτι αἱ καταχρήσεις δύνανται νὰ προληφθῶσι διὰ τῆς αὐξήσεως καὶ τῆς μορφώσεως καταλλήλου προσωπικοῦ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν δασῶν, ὁ κ. Γεννάδιος θεωρεῖ μάταια καὶ ἄνευ ἀποτελέσματος. Ἀλλὰ μόρφωσις καὶ αὔξησις προσωπικοῦ (καὶ ἰδίως τοῦ κατωτάτου, τοῦ γλισχρότατα μισθοδοτουμένου) ἐν Ἑλλάδι θὰ εἴπῃ ἀπαλλαγὴ τοῦ Ἰωάννου καὶ πρόσληψις τοῦ Κωνσταντίνου καὶ τοῦ Δημητρίου· ἡ διαφορὰ ἔγκειται εἰς τὴν ἀλλαγὴν τῶν προσώπων. Τίνα ἐχέγγυα πίστεως, δικαιοσύνης καὶ ἀκριβοῦς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος παρέχει εἰς ἐμὲ τὸν ἰδιοκτήτην ὁ Ἕλλην ὑπάλληλος, ὁ γλίσχρως μισθοδοτούμενος, ὁ διὰ τῆς πολιτικῆς προαγόμενος καὶ ὑπ' αὐτῆς διατηρούμενος ἵν' ἀγογγύστως παραδεχθῶ αὐτὸν ὡς ὁδηγὸν τῶν ἐργασιῶν τοῦ κτήματός μου, ὡς κηδεμόνα αὐτοῦ; Οἱ συλλαμβανόμενοι ἐμπρησταὶ τῶν τε δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν δασῶν οὐδέποτε τιμωροῦνται, αἱ δὲ γαῖαι τῶν καέντων δασῶν δὲν μένουσι κατὰ τὸν νόμον (νόμος Σίμου τοῦ 1861) ἀβόσκητοι καὶ ἀκαλλιέργητοι οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν. Τίνα λοιπὸν ἐμπιστοσύνην δύναται νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τοὺς ἰδιοκτήτας ἀρχή, μὴ δυναμένη νὰ προστατεύσῃ τὴν ἰδίαν ἑαυτῆς περιουσίαν, ἵνα οὗτοι παραδεχθῶσιν ἀγογγύστως τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ὡς κηδεμόνα τῶν δασῶν αὐτῶν; Ὁ ἁπλούστατος καὶ πρακτικώτατος νόμος τοῦ 1861, ὁ ὁρίζων ὅτι ἡ καιομένη δασικὴ ἐπιφάνεια μένει ἐπὶ δεκαετίαν ἀβόσκητος καὶ ἀκαλλιέργητος, δὲν ἐστάθη δυνατὸν νὰ ἐφαρμοσθῇ οὐδὲ ἅπαξ. Καὶ ὅμως διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου τούτου θὰ κατωρθοῦτο πρῶτον ἡ ταχεῖα ἀναδάσωσις τῶν τυχαίως ἢ ἐκ προμελέτης

καεισῶν ἐπιφανειῶν—διότι γῆ ἀφιερμένη ἀκαλλιέργητος καὶ ἀβόσκητος ταχέως ἀναδασοῦται ἀφ' ἑαυτῆς—καὶ δεύτερον ἡ κατὰ 90 % ἐλάττωσις τῶν ἐμπρησμῶν, διότι ἐμποδιζομένης τῆς βοσκήσεως καὶ τῆς καλλιεργείας ἐμπρησθείσης χώρας θὰ ἠμποδίζετο καὶ ὁ λόγος τῶν ἐμπρησμῶν, κατ' ἀκολουθίαν δὲ θὰ ἔπαυον αἱ πυρκαϊαὶ τῶν δασῶν. Ὅθεν πρὶν ἢ αἱ διέπουσαι τὰ δάση ἀρχαὶ ἀπαιτήσωσι παράτα ἐν ἰδιωτῶν κτηματιῶν ἐφαρμογὴν πραγμάτων ἀνεφαρμόστων, ἃς ἐφαρμόσωσιν αὐτὰ ταῦτα εἰς τὰ δημόσια δάση. Ἃς ἀπαιτήσωσι νὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ νόμος τοῦ 1861, ἃς ἐμποδίσωσι τὴν ἀπὸ τῶν δημοσίων δασῶν βοσκήν, καὶ ἰδίως τὴν τῶν αἰγῶν, ἃς ἐμποδίσωσι τὴν ἐν αὐτοῖς ἐκχέρωσιν καὶ καλλιέργειαν, ἃς κανονίσωσι τὰ τῆς ὑλοτομίας αὐτῶν. Τίς κωλύει αὐτοὺς νὰ πράξωσι ταῦτα, Ἡ πολιτική, θὰ εἴπωσιν. Ἀλλ' ἂν αὕτη κωλύῃ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων, καὶ δὴ τῶν περὶ δασῶν, τότε πρὸς τί ἡ κατασκευὴ νέων, πρὸς τί ἡ αὔξησις, ἡ διπλασίασις τῶν δαπανῶν, πρὸς τί ἡ πρόσληψις νέου πολυπληθοῦς προσωπικοῦ; Ταῦτα θὰ σωφρονίσωσι τοὺς πολιτευομένους ἢ θὰ ἐκφοβήσωσιν αὐτούς; Νομίζω ὅτι τὸ πνεῦμα καὶ ὁ σκοπὸς τῶν περὶ δασῶν νόμων παρ' ἡμῖν δέον κατὰ τὸ δυνατὸν νὰ τείνῃ πρὸς τὴν νομιμοποίησιν τῶν συμφερόντων τῶν περὶ τὰ δάση οἰκούντων. Τοιοῦτοι νόμοι εἶνε ἐκ τῶν προτέρων γνωστὸν ὅτι θὰ τηρῶνται, ἡ δὲ τήρησις αὐτῶν θὰ συνηθίσῃ τὸν λαὸν νὰ σέβηται αὐτούς. Ἐὰν τὰ συμφέροντα τῶν πολιτῶν ὦσι κατὰ τῆς συντηρήσεως τῶν δασῶν, ἃς γίνῃ κυρίως φροντὶς, οὐχὶ περὶ τῆς προφυλάξεως αὐτῶν δι' αὐστηρῶν ἀπαγορευτικῶν διατάξεων, διότι τοῦτο θὰ ἦτο ματαιοπονία, ἀλλὰ περὶ διευκολύνσεως τῆς χρησιμοποιήσεως τῶν δασικῶν ἐν γένει προϊόντων. Ἀλλ' οὔτε αἱ προτροπαί, οὔτε αἱ νουθεσίαι καὶ αἱ ἐπιστημονικαὶ ἀποδείξεις δύνανται νὰ μεταβάλωσι τὰ πράγματα. Δυνάμεθα νὰ κηρύττωμεν ὅσον θέλομεν τὴν χρησιμότητα τῶν δασῶν, καὶ νὰ καταδεικνύωμεν αὐτὴν διὰ τῶν πειστικωτέρων ἐπιχειρημάτων· οἱ περὶ τὰ δάση οἰκοῦντες, εἴτε ἐννοοῦσιν εἴτε μὴ τοὺς λεπτεπιλέπτους ὑπολογισμοὺς περὶ κυβισμοῦ τῶν ξύλων, περὶ τοῦ ποσοῦ τοῦ κατὰ δευτερόλεπτον ὑπὸ τῶν δένδρων παραγομένου ὀξυγόνου, καὶ καταναλισκομένου ἀνθρακικοῦ ὀξέος, περὶ τῆς πολυομβρίας καὶ πολυυδρίας ἢ μὴ τῶν ἀποψιλωθεισῶν χωρῶν κλ. οἱ ἰδιοκτῆται δασῶν καὶ οἱ περὶ τὰ δάση οἰκοῦντες, λέγομεν, οὐδεμίαν προσοχὴν δίδουσιν εἰς πάντα ταῦτα. Ἐνόσῳ τὸ δάσος εἶνε ἀπ' εὐθείας ἄχρηστον, ἢ καθίσταται πρόσκομμα εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν συμφερόντων τοῦ ἰδιοκτήτου ἢ τοῦ περιοίκου, θὰ καίηται, θὰ καταστρέφηται. Ἐνόσῳ ἐγὼ ὁ ἰδιοκτήτης ἔχω μείζονας ὠφελείας ἐκ τῆς ἀποψιλωθείσης γῆς τοῦ κτήματός μου, διατὶ νὰ προτιμῶ τὴν δεδασωμένην, διὰ νὰ διατηρῶ αὐτήν; Καὶ ὑπολογίζουσι μὲν οἱ σχολαστικώτατοι τῶν δασονόμων τὸ ποσὸν τῶν κυβικῶν μέτρων ξυλείας, ἣν ἕκαστον στρέμμα τοῦ δεῖνος ἢ δεῖνος δάσους δύναται νὰ παραγάγῃ καὶ τὴν ἀξίαν, ἣν ἡ παραγομένη ξυλεία ἔχει, πλὴν οἱ ὑπολογισμοὶ οὗτοι, ὄντες μόνον κατὰ θεωρίαν ἀκριβεῖς, διαφέρουσιν ἐντελῶς ἀπὸ τῶν ὑπολογισμῶν, οὓς οἱ ἰδιοκτῆται ποιοῦσιν, ἔχοντες πρὸ αὐτῶν τὰ πράγματα, ἤτοι τὸ δάσος, τὸν ὑλοτόμον, τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας, τὴν ζήτησιν τοῦ ὑλικοῦ, τὸν εἰς τὸ δημόσιον ἀποτινόμενον φόρον, ὡς καὶ ἐκεῖνον ὃν λαμβάνουσι διὰ τῆς σπάθης αὐτῶν οἱ δημόσιοι δασοφύλακες, οἱ κυριώτεροι καταστραφεῖς τῶν δασῶν.

Εἰς ἀραιῶς κατοικουμένην καὶ στερουμένην συγκοινωνίας χώραν, οἵα ἡ Ἑλλὰς, ἡ διὰ προσωπικοῦ φύλαξις τῶν δασῶν εἶνε ἀδύνατος, ὅσον πολυπληθὲς καὶ ἂν θεωρηθῇ τὸ προσωπικὸν τοῦτο. Εἰς πᾶσαν χώραν ἡ φύλαξις τῶν δασῶν εἶνε κυρίως καὶ σιωπηρῶς ἐμπεπιστευμένη εἰς τοὺς παρ' αὐτὰ καὶ ἐν αὐτοῖς οἰκοῦντας πολίτας, οἵτινες, ἀναγκάζονται ὑπὸ τῶν συμφερόντων καὶ τῆς ἠθικῆς μορφώσεως αὐτῶν νὰ ἐπιτηρῶσι νυχθήμερον καὶ ἀμίσθως τὰ δάση καὶ νὰ σέβωνται τοὺς νόμους, τοὺς ἀφορῶντας εἰς τὴν συντήρησιν τούτων.

Ὅπου τὰ συμφέροντα τῶν παρὰ τὰ δάση οἰκούντων ἐξαρτῶνται ἀπὸ τῆς ὑπάρξεως τῶν δασῶν, ἐκεῖ ταῦτα συντηροῦνται, τοῦτο τοὐλάχιστον παρατηρεῖται κατὰ γενικὸν κανόνα. Διατὶ οἱ βαλανιδῶνες τῆς Ἑλλάδος δὲν καίονται, διατὶ τὰ δένδρα, τὰ φέροντα τὴν βορσοδεψικὴν βάλανον δὲν καίονται; Διότι ἐκ τοῦ εἰσοδήματος τῶν δασῶν τούτων συντηροῦνται χιλιάδες οἰκογενειῶν, αἵτινες καθίστανται οἱ φυσικοὶ φύλακες, οἱ ἄριστοι φρουροὶ αὐτῶν. Διατοὶ οἱ πευκῶνες (Pinus Halepensis) δήμων τινῶν τῆς Μεγαρίδος οὐδέποτε καίονται; Διότι ἕνεκα εἰδικῶν λόγων παρ' αὐτοῖς ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν ἡ ἐξαγωγὴ τῆς ῥητίνης κατέστη βιομηχανία, ἀφ' ἧς ἐξαρτῶνται οἱ πλεῖστοι τῶν κατοίκων τῶν ἐν λόγῳ δήμων. Ὁ ἀμφιβάλλων ἃς δοκιμάσῃ νὰ θέσῃ τὸ πῦρ εἰς δάσος τῆς περιφερείας αὐτῶν.

Πάντα ταῦτα, νομίζω, ἀποδεικνύουσι λίαν ἐναργῶς τὸν ἁπλούστατον, τὸν πρακτικώτατον τρόπον πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ διὰ πληθύος νόμων καὶ ἑκατοστύων ἄρθρων, πολυπλόκων καὶ ἀκαταλήπτων τοῖς πολλοῖς, ἐπιδιωκομένου σκοποῦ, δηλαδὴ τῆς συντηρήσεως τῶν δασῶν. Θέλετε νὰ συντηρηθῶσι τὰ δάση καὶ νὰ συντηρηθῶσιν ἄνευ πολυμελοῦς προσωπικοῦ, ἄνευ διπλασιάσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς ἁρμοδίας ὑπηρεσίας; Καταστήσατε ταῦτα ἀγαπητὰ τοῖς περιοίκοις καὶ τοῖς ἰδιοκτήταις αὐτῶν, καταστήσατε ταῦτα προσοδοφόρα. Ἡ ἔλλειψις τῆς συγκοινωνίας καὶ ὁ ἐπὶ τῶν δασικῶν προϊόντων καὶ τῆς ὑλοτομίας ἐπιβαλλόμενος ὑπέρογκος φόρος καθιστᾷ σήμερον τὰ δάση ἄχρηστα εἰς τοὺς παρ' αὐτὰ οἰκοῦντας. Ἀναπτύξατε τὴν μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν κυριωτάτων δασῶν τῆς Ἑλλάδος συγκοινωνίαν, σώσατε αὐτὰ ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἐλαττώνοντες τὸν τῆς ὑλοτομίας φόρον, τὸν ἀπορροφῶντα ἅπασαν τὴν ὠφέλειαν τοῦ ὑλοτομοῦντος, οὕτω θὰ ἐπιτύχητε τὴν συντήρησιν τῶν δασῶν τῆς χώρας. Ἐνόσῳ ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως εὐκόλου μεταφορᾶς καὶ τῆς διὰ τὴν χώραν καὶ τὴν ποιότητα τῶν δένδρων ἡμῶν καταπιεστικῆς φορολογίας παρακωλύεται ἡ χρησιμοποίησις τῶν ἡμετέρων δασῶν, ταῦτα θὰ καίωνται ὑπὸ τῶν παροικούντων. Αἱ συνεχεῖς καὶ μεγάλαι πυρκαϊαὶ ἐπολλαπλασιάσθησαν κυρίως ἀφ' ὅτου κατέπεσεν ἢ παρ' ἡμῖν ἄλλοτε ἀκμάζουσα ναυπηγία, δι' ἣν ἐχρησιμοποιοῦντο πληρωνόμενα ἀδρῶς τὰ δρύϊνα καὶ τὰ πεύκινα πρὸς ναυπήγησιν ξύλα, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὴν κυριωτέραν ὕλην τῶν ἡμετέρων δασῶν. Ἕνεκα τῆς ἐκλιπούσης ναυπηγίας πεῦκαι, αἵτινες ἐν τῇ ἄλλοτε θέσει αὐτῶν καὶ εἰς ἀπόστασιν τριῶν ὡρῶν ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἠγοράζοντο ἀντὶ ἑνὸς χρυσοῦ εἰκοσαφράγκου, σήμερον σήπονται ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ τῆς ἀχρηστίας. Τὸ μόνον εἰσόδημα, ὅπερ οἱ πευκῶνες δύνανται εἰσέτι νὰ δώσωσιν, εἶνε ἡ ῥητίνη· ἀλλὰ καὶ ταύτης ἡ ζήτησις κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἠλαττώθη σπουδαίως ἕνεκα τῶν μεγάλων ποσῶν ἅτινα ἐξάγει ἡ Ἀμερική. Ὅθεν ὅταν ὁ πεύκων ἦνε πῶς ἀπόκεντρος, δυσκόλως ἐνοικιάζονται πρὸς παραγωγὴν ῥητίνης πεῦκαι ἀντὶ δέκα λεπτῶν ἑκάστη· δρῦς δὲ, αἵτινες ἄλλοτε ἦσαν περιζήτητοι πρὸς ναυπηγίαν, σήμερον ἀντὶ ἐλαχίστου κέρδους χρησιμοποιοῦνται πρὸς ἐξαγωγὴν κατωτέρας ποιότητος ξυλανθράκων, ἂν δὲ ἡ δαπάνη τῆς μεταφορᾶς ἐπιτρέπῃ, καὶ πρὸς κατασκευὴν τηλεγραφικῶν στύλων καὶ στρωτήρων σιδηροδρόμων, οἵτινες εἶνε πῶς συμφορώτεροι τῶν ἀνθράκων. Οὕτως εὐτελῶν ὄντων τῶν εἰσοδημάτων, πῶς ἐξακολουθεῖ ἡ διατήρησις της παλαιᾶς φορολογίας, ἥτις ἀφαιρεῖ ἀκριβῶς ὅ,τι δέον νὰ μείνῃ εἰς τὸν ἰδιοκτήτην, ἐὰν ἦνε ἰδιόκτητον τὸ δάσος, ἢ εἰς τὸν ὑλοτόμον, ἐὰν τοῦτο εἶνε δημόσιον; Λεπτομερὴς λογαριασμὸς ὑλοτομίας ἐν ἰδιωτικῷ δάσει ἐκ πευκῶν ἀποδεικνύει, ὅτι αἱ πρὸς ὑλοτομίαν καὶ μεταφορὰν τῆς ξυλείας μέχρι παραλίας δαπάναι ἀπορροφῶσι τὰ ἑνιέκ δέκατα τῶν εἰσπραττομένων ἐκ τῆς πωλήσεως, ὥστε τὸ ὑπολειπόμενον δέκατον, ὅπερ ἔπρεπε νὰ μείνῃ εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ὡς καθαρὸν κέρδος, εἰσπράττεται ὑπὸ τοῦ δημοσίου. Πῶς λοιπὸν νὰ ὑπάρξῃ τοιοῦτο δάσος;

Ἃς ἐλαττωθῇ ὁ πρὸς τὸ δημόσιον φόρος, καὶ ἃς καταστῶσι διὰ τῆς αὐξήσεως τῆς συγκοινωνίας προσιτὰ τὰ κυριώτατα δάση, ἵνα ποῦ μὲν παύσῃ, ποῦ δ' ἐλαττωθῇ ἡ καταστροφὴ αὐτῶν. Εἶνε πράγματι καιρὸς νὰ ἐνθυμηθῶμεν τὸ τοῦ Κολβέρτου, un pays perit faute de bois. Ἀλλὰ δὲν σημαίνει ὅτι ἐνθυμούμεθα τὸν σοφὸν τοῦτον λόγιον προσθέττοντες νέους δασικοὺς φόρους καὶ αὐξάνοντες τὸν προϋπολογισμὸν διὰ τῆς προσθήκης στρατιᾶς ὅλης ὑποδεεστέρων δασονομικῶν ὑπαλλήλων, οἵτινες ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἡμετέρας πολιτικῆς καταστάσεως οὐδὲ κατὰ κεραίαν θὰ διαφέρωσι τῶν ἤδη ὑπαρχόντων, καὶ ἑπομένως θὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν ἐπίσπευσιν τῆς ἐξοντώσεως τῶν ἡμετέρων δασῶν. Εἴδομεν ἀνωτέρω τι περὶ τῶν δασοφυλάκων ἐφρόνει ὁ φιλογέωργος Χαλκιόπουλος, περὶ τῶν ὁποίων οἱ ἐνδιαφερόμενοι πολῖται δὲν παύουσι γογγύζοντες. «Οἱ δασοφύλακες ἔγραφεν ὁ «Φάρος τοῦ Ὀλύμπου», εἴτε πολῖταί εἰσιν, εἴτε χωροφύλακες, γίνονται μάστιγες τῶν πολιτῶν, τῶν ἐχόντων ἀνάγκην ξυλεύσεως ἢ ὑλοτομίας . . . ἐπιτρέπουσι τὴν ἀδιακρίτως ἀποκοπὴν καυσίμου ξυλείας, ὅταν λαμβάνωσι δῶρα· διὰ τοῦτο μέγας ἠγέρθη ἐρεθισμὸς καὶ φρικτὰ παράπονα (15 Δεκεμβρίου 1883)». «Καίτοι ὁ περὶ *ὑλοτομίας καὶ φόρου ξυλείας* νόμος διαρρήδην ἀπαγορεύει τὴν ἔκδοσιν ἀδειῶν ξυλεύσεως ἄνευ ἐνδεικτικοῦ τοῦ δημάρχου ἢ κοινότητος παρρᾶται συνηθέστατα (*Θεσσαλία* 29 Αὐγούστου 1885)». Ἐγὼ αὐτὸς ὡς ἐπίτροπος ἰδιοκτήτου δάσους δύναμαι νὰ διαβεβαιώσω τοὺς ἐνδιαφερομένους, ὅτι ἡ ἀκηδία, ἡ ἀπληστία καὶ τὸ θράσος, μεθ' ὧν παρανομοῦσιν οἱ κατώτεροι δασονομικοὶ ὑπάλληλοι εἰσὶν ἀπερίγραπτα καὶ ἀδιόρθωτα. Θέλομεν λοιπὸν νὰ πολλαπλασιάσωμεν τὸ προσωπικὸν τοῦτο, θέλομεν αὐξήσωμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν κενῶν στομάχων, τῶν πληρουμένων δαπάναις τῶν δασῶν;

Ἃς εἴμεθα λογικοί, ἃς προσπαθῶμεν νὰ εἰσάγωμεν ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν οὐχὶ ἁπλῶς ἐκεῖνα, ἅτινα βλέπομεν λειτουργοῦντα ἐν ἄλλαις χώραις, ἀλλ' ἐκεῖνα ἅτινα δύνανται νὰ λειτουργήσωσι παρ' ἡμῖν, τὰ συνάδοντα πρὸς τὸ πολίτευμα καὶ τὸ κλίμα τοῦ τόπου καὶ πρὸς τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν ἀνατροφὴν ἡμῶν.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Αἱ ἐπανειλημμέναι ἀναφοραὶ καὶ παραστάσεις τῶν ἐνταῦθα ἐπιτηδευματιῶν κατὰ τοῦ φορολογικοῦ καταλόγου τῶν ἐπιτηδευμάτων δὲν ἴσχυσαν νὰ πείσωσι τοὺς ἁρμοδίους ὅτι ὤφειλον ἀκυρώσωσιν αὐτὸν, ὡς κατασκεύασμα ἀνάξιον προσοχῆς καὶ ἀνεπίδεκτον βελτιώσεως. Ἃς ἐλπίσωμεν ἐντούτοις ὅτι τὰς ἀδικίας τοῦ καταλόγου θὰ ἐπανορθώσῃ ἡ ἐκδικάσουσα τὰς ἐνστάσεις τῶν φορολογουμένων ἐπιτροπεία, εἰς ἣν διὰ τοῦ κ. Νομάρχου ὁ ἐμπορικὸς σύλλογος «Ἑρμῆς» ὑπέβαλε τελευταῖον τὸ ἑπόμενον περὶ τούτου ὑπόμνημα:

Ὁ Ἐμπορικὸς Σύλλογος Πατρῶν «Ἑρμῆς»

Τῷ

Κυρίῳ Νομάρχῃ Ἀχαΐας καὶ Ἤλιδος

Εἰς Πάτρας.

Ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ βεβαίως καὶ ἐξ ἄλλων πηγῶν ἐπληροφορήθη τὰ κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ φορολογικοῦ καταλόγου τῶν ἐπιτηδευμάτων ἐμφυλοχωρήσαντα ἀξιοθρήνητα λάθη καὶ τὰ ἐκ τούτων προσγενόμενα ἄδικα εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῶν φορο-

λογουμένων, ἐσμὲν δὲ πεπεισμένοι ὅτι ἐξ ὅσων ἤκουσε καὶ ἀντελήφθη, ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησιν ὅτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου καὶ αἱ ὑποδείξεις τοῦ νόμου παρεβιάσθησαν οἰκτρῶς καὶ ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια παρεωράθη καὶ τὸ δίκαιον ἐσφαγιάσθη ἐπὶ σπουδαιοτάτης φορολογίας.

Ὁ Ἐμπορικὸς Σύλλογος «Ἑρμῆς» δὲν ἐδυνήθη ν' ἀποφύγῃ τὴν γενικῶς ἐπικρατήσασαν συγκίνησιν, εἰς τὴν γνῶσιν τῆς τερατωδίας τοῦ καταλόγου ἐκείνου, διεσκέπτετο δὲ νὰ ζητήσῃ παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τὴν γενικὴν ἀκύρωσιν αὐτοῦ καὶ τὴν σύνταξιν νέου ἐπὶ δικαιοτέρων καὶ ἀσφαλεστέρων βάσεων, ἀλλὰ πληροφορηθεὶς παρ' Ὑμῶν, κ. Νομάρχα, ὅτι ἡ ἐκδικάσουσα τὰ παράπονα τῶν ἐνισταμένων ἐπιτροπή, ἧς νόμῳ πρόεδρος διατελεῖτε, θέλει λάβει ὑπ' ὄψιν ὅλα τὰ εἰς αὐτὴν ὑποβληθησόμενα δίκαια παράπονα καὶ θέλει τροποποιήσει αὐτὸν κατὰ τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ δίκαιον, ἠρκέσθη εἰς τὴν διαβεβαίωσίν Σας ταύτην καὶ διώρισεν ἐπιτροπὴν ἐκ τοῦ Προεδρείου του καὶ ἄλλων μελῶν του, ὅπως αὕτη διαφωτίσῃ τὴν πρὸς ἐκδίκασιν τῶν παραπόνων ἐπιτροπείαν ἐπὶ τῆς φορολογικῆς βαθμολογήσεως τῶν φορολογουμένων.

Οὐχ' ἧττον κ. Νομάρχα, ὁ ἐμπορικὸς σύλλογος «Ἑρμῆς» φρονεῖ ὅτι ὡς συνετάχθη ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος κατάλογος εἶναι δύσκολον νὰ τροποποιηθῇ ἐπὶ τὸ δικαιότερον, μ' ὅλην τὴν πρὸς τοῦτο ἀγαθὴν θέλησιν τῆς ἐπιτροπῆς· ὅταν ὁ κατάλογος σφάλλῃ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ὅταν ἐν αὐτῷ παρεβιάσθησαν καὶ αὐταὶ αἱ τοῦ νόμου βαθμολογήσεις, ὅταν μικρέμποροι καὶ μεταπράται κατετάχθησον εἰς τὴν τάξιν τῶν τραπεζιτῶν, ὅταν πολλοὶ ἐνεγράφησαν δὶς καὶ τρίς, ἄλλοι δὲ καὶ πεντάκις μεταβαλλομένου τοῦ ἐπιτηδεύματός των εἰς πολυώνυμα εἴδη, ὅταν πλεῖστοι ὅσοι τῶν ἐγγεγραμμένων δὲν θὰ λάβωσι γνῶσιν τῆς ἀδίκου ἐγγραφῆς των, δύσκολον εἶναι τῇ ἐπιτροπῇ νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ ἔργον της, χωρὶς νὰ προξενήσῃ ἀδικίας, σχεδὸν θύματα.

Διὰ τοῦτο, κ. Νομάρχα, σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ συστήσητε τῷ Σ. Ὑπουργείῳ τὴν ἀκύρωσιν τοῦ περὶ οὗ πρόκειται καταλόγου, καὶ ἂν τοῦτο δὲν ἐπιτεύχθῃ νὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ λάβητε παρὰ τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου ὅσας Σεῖς καὶ τὰ ἄλλα μέλη τῆς ἐπιτροπῆς θεωρήσητε ἀνάγκης πληροφορίας, ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι ὁ Σύλλογος δὲν θὰ καταχρασθῇ τῆς ἐμπιστοσύνης ἡμῶν ταύτης.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου

Κ. Κέλλερ

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Φιλόπουλος.

Συνεπείᾳ τῆς παραστάσεως ταύτης τοῦ ἐμπορικοῦ συλλόγου «Ἑρμῆς» ὁ κ. ἔφορος πρὶν τῆς ἐκδικάσεως τοῦ καταλόγου ἐδέξατο τὴν παρὰ τοῦ Συλλόγου τούτου ὀνομασθεῖσαν ἐπιτροπείαν καὶ ἐπὶ ταῖς πληροφορίαις αὐτῆς ἐπιφέρῃ τροποποιήσεις τινὰς ἐπ' αὐτοῦ, πρὶν ἢ τὸν ὑποβάλῃ εἰς ἐκδίκασιν. Ἐλπίζομεν ὅτι ἀφ' ἑνὸς ἡ προκαταρκτικὴ αὕτη τροποποίησις καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ ὁριστικὴ ἐκδίκασις τοῦ καταλόγου ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας ἐπισήμου ἐπιτροπῆς, θέλουσιν ἀποκαθάρῃ αὐτὸν ἐκ τῶν ἀδικιῶν ἃς ἐνέχει καὶ θὰ κατευνάσωσι τὰ εὔλογα παράπονα τῶν φορολογουμένων.

— Πρὸς πληροφορίαν τῶν ἀμπελοκτημόνων καὶ οἰνοποιῶν γνωστὸν ποιοῦμεν ὅτι τὸ Ὑπουργεῖον τῶν οἰκονομικῶν δι' ἐγκυκλίου του πρὸς τοὺς οἰκονομικοὺς ἐφόρους καὶ ταμίας τοῦ Κράτους, ἐγνωστοποίησεν ὅτι κατὰ τὸ ἄρθ. 15 τοῦ νόμου Δ.Τ.Ν. οἱ διατηροῦντες κατὰ τὴν νέαν συγκομιδὴν παλαιὸν οἶνον, φορολογηθέντα ἤδη, ὀφείλουσι νὰ δηλώσωσι τὸ ποσὸν αὐτοῦ ἀπὸ 1—10 Ὀκτωβρίου, ἐνώπιον τοῦ Δημάρχου, εἰς οὗ τὴν περιφέρειαν ὑπάρχει ἀποταμιευμένος ὁ οἶνος, καλοῦντες αὐτὸν ἢ τὸν διοριζόμενον ὑπὸ τούτου πάρεδρον νὰ πιστοποιήσῃ ὑπὸ ἰδίαν εὐθύνην τὸ ποσὸν τοῦ οἴνου, τὸν ἀριθμὸν τῶν περιεχόντων αὐτὸν δοχείων καὶ ὅτι εἶναι παλαιᾶς ἐσοδείας. Ἑπομένως αἱ δηλώσεις τῶν διατηρούντων οἶνον παλαιᾶς ἐσοδείας θὰ ἐπιδίδωνται μόνον εἰς τοὺς Δημάρχους καὶ οὐχὶ εἰς τοὺς οἰκονομικοὺς ἐφόρους, οἱ ὁποῖοι ὑποχρεοῦνται μόνον, ἵνα μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῶν εἰρημένων δηλώσεων ἐξελέγχωσι τὴν ἀκρίβειαν αὐτῶν.

Σημ. Παρατηροῦμεν ὅτι ἡ πρὸς δήλωσιν τοῦ παλαιοῦ οἴνου ὁριζομένη προθεσμία ἀπὸ 1—10 Ὀκτωβρίου δὲν εἶναι ἡ πρέπουσα δι' ὅλους τὰς ἀμπελοφόρους περιφερείας καὶ θὰ γεννήσῃ πράγματα καὶ περιπλοκάς, καθ' ὅσον εἰς τὰς πλειοτέρους τούτων κατὰ τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ Ὀβρίου καὶ ὁ τῆς νέας ἐσοδείας οἶνος εἶναι ἀποταμιευμένος, οὕτω δὲ ἑπόμενον εἶναι νὰ προκύπτωσιν ἀμφισβητήσεις μεταξὺ τῶν οἰκονομικῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν φορολογουμένων περὶ τῆς προελεύσεως τοῦ οἴνου, ἢ τοὐλάχιστον ν' ἀπαιτῶνται χρονοτριβαὶ πρὸς ἐξακρίβωσιν αὐτῆς καὶ τὰ παρόμοια.

— Δὲν εἶναι τὸ παράπαν ἀληθὲς τὸ παρὰ τῆς συναδέλφου «Καθημερινῆς» ἀναγραφέν, ὅτι δῆθεν δύο ἀξιότιμοι ἡμῶν συμπολῖται, οἱ κκ. Κ. Λάππας καὶ Δ. Φραγκόπουλος ἐρίζουσι περὶ τῆς κυριότητος ὑέλου τινὸς ἐφ' ἧς ὁ Βασιλεὺς ἐχάραξε τὸ αὐτοῦ ὄνομα κατὰ τὴν τελευταίαν ἐν Πάτραις διατριβήν του. Οἱ συμπολῖται ἡμῶν οὗτοι εἰσὶν ἀνώτεροι παρομοίων μικρολογημάτων.

— Ἐν νεαρωτάτῃ ἡλικίᾳ ἐτελεύτησεν ἐνταῦθα τὴν παρελθοῦσαν δευτέραν καὶ τὴν ἑπομένην ἐκηδεύθη ἡ καλὴ κόρη Μαριγώ, δευτερότοκος θυγάτηρ τοῦ συμπολίτου ἡμῶν κ. Ν. Φινοπούλου δικηγόρου, ὃν οἱ πολυάριθμοι φίλοι συλλυποῦνται ἐπὶ τῇ δεινῇ ταύτῃ δοκιμασίᾳ εἰς ἣν ὑπεβλήθησαν τὰ φιλόστοργα καὶ πατρικὰ αὐτοῦ αἰσθήματα.

— Συνιστῶμεν θερμῶς τοῖς συμπολίταις ἡμῶν τὸ ὄντως ἄριστον ἐν Ἀθήναις ἐκπαιδευτήριον τοῦ κ. Χ. Διοσκορίδου καθηγητοῦ. Ἡ πρὸς τὴν μόρφωσιν τῶν παίδων ἐπιστημονικὴ ἱκανότης τοῦ διευθυντοῦ καὶ ἡ ἄοκνος αὐτοῦ ἐπιμέλεια παρέσχον κατὰ τὸ τετραετὲς διάστημα τοῦ λυκείου δείγματα τρανὰ τῆς προκοπῆς καὶ τῆς λοιπῆς ἀγωγῆς τῶν παίδων· μαρτυρεῖ δὲ τοῦτο καὶ ἡ μεγάλη ἐπίδοσις τοῦ λυκείου εἰς τὸ τόσον βραχὺ σχετικῶς διάστημα. Τὸ λύκειον περιλαμβάνει πλῆρες δημοτικὸν σχολεῖον μετὰ νηπιαγωγείου, ἑλληνικὸν σχολεῖον καὶ γυμνάσιον. Προσέλαβε δὲ ἐφέτος ἐν τῇ διδασκαλίᾳ καὶ τὸν διακεκριμένον καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τῆς ναυτικῆς σχολῆς κ. Κυπάρισσον Στέφανον, μέλλοντα νὰ διδάξῃ καὶ ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ τάξει τοῦ λυκείου τοὺς σκοποῦντας νὰ εἰσέλθωσι εἰς τὴν Ν α υ τ ι κ ὴ ν Σ χ ο λ ή ν.

— Εἰς τὸ γραφεῖον ἡμῶν κατετέθησαν σφοδρὰ παράπονα κατὰ τῶν δυσκολιῶν αἵτινες παρεμβάλλονται κατ' αὐτὰς εἰς τὴν προμήθειαν χαρτοσήμου παρὰ τοῦ δημοσίου ταμείου. Ὡς γνωστόν, κατ' αὐτὰς διενεργεῖται ἡ παράδοσις τοῦ ἐνταῦθα ταμείου ἀπὸ τοῦ πρώην ταμία κ. Μαυρομμάτη εἰς τὸν διάδοχόν του, οὗτος δὲ μετὰ δυσκολίας εὑρίσκει χρόνον νὰ δώσῃ χαρτόσημα εἰς τοὺς αἰτοῦντας, οὕτω, κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην καθ' ἣν διενεργοῦνται τόσαι παρ' ἡμῖν συναλλαγαὶ καὶ τόσα ἤρτηνται ἀπ' αὐτῶν συμφέροντα τοῦ ἐμπορίου, οἱ ἔχοντες ἀνάγκην χαρτοσήμου, εἰς συμπλήρωσιν τῶν συναλλαγματικῶν των, ἢ ἀναγκάζονται νὰ περιμένωσι μέχρις οὗ ὁ κ. Ταμίας εὕρῃ χρόνον νὰ δώσῃ αὐτοῖς τοιαῦτα, πρὸς μεγάλην αὐτῶν στενοχωρίαν, εἴτε εὑρίσκονται εἰς τὴν ἀναπόδραστον ἀνάγκην νὰ ἀκυρώσωσι τραπεζιτικὰς πράξεις συναφθείσας ὑπὸ βραχείαν καὶ αὐστηρὰν πέοθεσμίαν, πρὸς μεγίστην αὐτῶν ζημίαν, πολλάκις δὲ καὶ κίνδυνον τῆς ἐμπορικῆς αὐτῶν πίστεως. Φαίνεται ὅτι ὁ νέος κ. Ταμίας εἴτε μικρὰν καὶ εὐτελῆ ἔχει ἰδέαν περὶ τοῦ ἐμπορίου ἡμῶν, εἴτε ἀγνοεῖ τελείως τοὺς ὅρους τῆς κινήσεως τοῦ ἐμπορίου ἐν γένει καὶ τῆς συναλλαγῆς, διὰ νὰ ἀναβάλῃ τὴν χορηγίαν χαρτοσήμου διὰ τὴν αὔριον ἢ μεθαύριον, ὡς εἴ ἀπέβλεπε τὸ χαρτόσημον πάντοτε εἰς πράξεις δεκτικὰς ἀναβολῆς. Ἐντούτοις γνωρίζομεν ἀκυρώσεις τραπεζιτικῶν πράξεων ἐπελθούσας ἐνταῦθα κατ' αὐτὰς, διὰ τὴν μὴ πρόχειρον προμήθειαν χαρτοσήμου καὶ περὶ αὐτῶν ἔχομεν σημείωσιν εἰς τὸ ἡμέτερον γραφεῖον. Τὸ τοιοῦτον ἤθελεν ἐξεγείρει ἀλλαχοῦ γενόμενον, κατεγίδα κατὰ τῶν οἰκονομικῶν ἀρχῶν, θὰ ἦτο δὲ ἱκανὸν νὰ προκαλέσῃ τὸ κλείσιμον τῆς ἀγορᾶς καὶ τὴν ἀποστολὴν τῶν κλειδῶν αὐτῆς εἰς τὸν κ. Νομάρχην, ἀλλ' ἐνταῦθα ἤμεθα τόσον ἀνεκτικοί, ἔχομεν δὲ ἀκόμη, ποῖος ὀλίγον καὶ ποῖος περισσότερον, τὰς περὶ ὑπαλλήλων τοῦ δημοσίου ἰδέας τῶν ἡμερῶν τῆς δουλείας ἡμῶν, διὰ τοῦτο οὔτε ἀγανακτοῦμεν ὅσον πρέπει ἀπέναντι παρομοίων τερατωδιῶν. Νὰ ὑπάρχῃ νόμος ἀναγράφων τὸ ἄκυρον τῆς συναλλαγματικῆς, τοῦ δραστηριωτέρου τούτου ὀργάνου τοῦ ἐμπορίου, ἄνευ τῆς ἐπιθέσεως τοῦ οἰκείου χαρτοσήμου, νὰ εὑρισκώμεθα εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ταχυτέρας κινήσεως τῶν κεφαλαίων καὶ νὰ προσέρχηται πνευστιῶν ὁ ἔμπορος ἢ ὁ τραπεζίτης εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον, μὲ τὰ χρήματα εἰς τὰς χεῖρας ἵνα πληρώσῃ τὸν φόρον καὶ ν' ἀκούῃ τὸν κ. Ταμίαν μετὰ νωχελείας ἀγαστῆς λέγοντα αὐτῷ: «δὲν εὐκαιρῶ, παραλαμβάνω τὸ ταμεῖον, περάσατε αὔριον μετὰ μεσημβρίαν,» εἶναι τῇ ἀληθείᾳ πρᾶγμα πολὺ ἀκατάληπτον. Εἰς τὴν παρατήρησιν δὲ τοῦ αἰτοῦντος ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν ἐπιδέχεται ἀναβολὴν καὶ ὅτι ἐὰν ὁ κ. Ταμίας δὲν εὐκαιροῖ πρέπει νὰ δώσῃ εἰς τινα τῶν ὑπαλλήλων του ὀλίγα χαρτόσημα πρὸς πώλησιν, ἵνα μὴ ἀναστέλλεται τὸ ἐμπόριον ἐν τῇ κινήσει του, ν' ἀπαντᾷ ὁ κ. Ταμίας ὅτι «πρόκειται περὶ χρημάτων καὶ εἰς οὐδένα ἄλλον δύναται νὰ ἐμπιστευθῇ,» εἶναί τι μαρτυροῦν ὅτι παρ' ἡμῖν ἡ δημοσία ὑπηρεσία δὲν ἐμπιστεύεται τὸν ἑαυτόν της καὶ πομπεύει αὐτὴ ἑαυτήν. Δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ διδάξωμεν τὸν κ. Ταμίαν περὶ τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς συναλλαγματικῆς εἰς τὸ ἐμπόριον, οὐδὲ τὴν ταχύτητα τὴν ἀπαιτουμένην εἰς τὴν κατάρτισιν καὶ παράδοσίν της, ὡς καὶ τὰς συνεπείας πάσης ἀτελείας αὐτῆς, ἢ βραδύτητος περὶ τὴν γέννεσίν της. Ἀρκούμεθα ἐντούτοις νὰ ὑπομνήσωμεν αὐτῷ ὅτι ὁ φόρος τοῦ χαρτοσήμου, ἐπαχθεὶς καθ' ἑαυτόν, δὲν πρέπει νὰ καθίσταται ἐπαχθέστερος διὰ τῆς σκαιότητος τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας, ὅτι δεύτερον, εἶναι τὶ τερατῶδες διὰ τὴν δημοσιονομίαν νὰ προσέρχηται ὁ φορολογούμενος μὲ τὰ χρήματα τοῦ φόρου εἰς χεῖρας καὶ ν' ἀπαντᾷ δυσκολίας εἰς τὴν πληρωμήν των, ὁπόταν μάλιστα ἐκ τῆς ἑτοίμου πληρωμῆς τὸ μὲν δημόσιον ταμεῖον πλουτεῖ, τὸ δὲ ἰδιωτικὸν συμφέρον ἐξασφαλίζεται· καὶ τρίτον ὅτι ἡ συναλλαγὴ ἐν Πάτραις ἰδίᾳ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην δὲν εἶναι συναλλαγὴ π α ζ α ρ ι ο ύ τινος, οὐδὲ ἡ ἀγορὰ ἡμῶν λειτουργεῖ διὰ τῶν ἀρχετύπων ἐκείνων μεθόδων, ἃς δὲν δύνανται νὰ λησμονήσωσιν ἀκόμη ὅλοι οἱ κ. κ. οἰκονομικοὶ ὑπάλληλοι.

— Αἱ συνάδελφοι ἐφημερίδες τῆς Πρωτευούσης ὁσάκις μνημονεύουσι τοῦ «Φορολογουμένου», εἴτε μεταφέρουσαι τὴν γνώμην αὐτοῦ ἐπὶ δεδομένων ἢ ἀνακινουμένων ζητημάτων, χαρακτηρίζουσιν αὐτὸν πότε ὡς συμπολιτευόμενον καὶ φίλα φρονοῦντα τῇ Κυβερνήσει, πότε ὡς ἀντιπολιτευόμενον καὶ δυσμενῶς διακείμενον πρὸς αὐτήν, κατὰ τὸ συμφέρον αὐτῶν. Ὁσάκις ἐπὶ παραδείγματι αἱ ἀντιπολιτευόμεναι ἐφημερίδες μεταφέρουσιν ἐκ τοῦ «Φορολογουμένου» χωρία ἢ ἀρθρίδια δι' ὧν κατακρίνεται κυβερνητική τις πρᾶξις ἢ ἀποδοκιμάζεται ὑπουργικόν τι μέτρον, βαπτίζουσι πρῶτον αὐτὸν συμπολιτευόμενον, ἐπάγοντες, «ἰδοὺ τί γράφει περὶ τούτου καὶ ὁ «Φορολογούμενος» Πατρῶν, ἐφημερὶς φίλη τοῦ Ὑπουργείου καὶ προσκειμένη αὐτῷ,» ὑπονοοῦσαι διὰ τούτου, ὅτι τόσον ὑπερῆραν τὴν κεφαλὴν τῆς Κυβερνήσεως αἱ ἁμαρτίαι αὐτῆς, ὥστε καὶ αὐτὰ τὰ δημοσιογραφικὰ ὄργανα τοῦ κόμματός της δὲν δύνανται νὰ ἐπιδοκιμάζωσι πλέον τὴν πολιτείαν της καὶ νὰ ἐγκρίνωσι τὰς πράξεις της. Ὅταν ἀφ' ἑτέρου αἱ συμπολιτευόμεναι τῇ Κυβερνήσει ἐφημερίδες μεταφέρουσιν ἐκ τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν εἴτε γνώμην τινὰ δυσμενῆ πρὸς τὴν πορείαν τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἢ εὐμενῆ κρίσιν ἐπὶ κυβερνητικοῦ τινος μέτρου, μεταφέρουσι τὸ χωρίον συνοδεύουσαι αὐτὸ μὲ τὴν στερεότυπον

ἐπωδήν: «ταῦτα γράφει ὁ «Φορολογούμενος» Πατρῶν, ἐφημερὶς δυσμενῶς διακειμένη πρὸς τὴν Κυβέρνησιν καὶ ἀνήκουσα εἰς τὴν μερίδα τοῦ ἀντιπολιτευομένου τύπου,» ὑπανοοῦσαι διὰ τούτου ὅτι ἡ συνετὴ πολιτεία τοῦ ὑπουργείου ἐκβιάζει, ὡς εἰπεῖν, τὸν ὑπὲρ αὐτῆς ἔπαινον καὶ αὐτῶν τῶν ἐχθρῶν της, ἡ δ' ἀφροσύνη τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἀφίκετο εἰς τοσοῦτον ὥστε νὰ τὴν δυσφημῶσι καὶ οἱ ἐκ τῆς φίλοι καὶ ὁπαδοί. Οὕτω χάρις εἰς τοὺς ἡμετέρους συναδέλφους, σήμερον εἴμεθα ἀντιπολιτευόμενοι, αὔριον συμπολιτευόμενοι, σήμερον ἀφωσιωμένοι τοῦ ὑπουργείου φίλοι καὶ αὔριον ἀδιάλλακτοι αὐτοῦ ἐχθροί. Τὸ ἐφ' ἡμῖν δὲν ἀναγνωρίζομεν τοὺς ἀναδόχους ἡμῶν τούτους· δὲν εἴμεθα οὔτε φίλοι οὔτε ἐχθροὶ τῆς Κυβερνήσεως, ἐμμένομεν δὲ ἐπὶ τόσα ἔτη εἰς τὸ σύστημα ὑφ' ὃ γράφομεν, ὥστε ἐδικαιούμεθα πλειοτέρας γνωριμίας ἐκ μέρους τῶν συναδέλφων. Μικροὶ τῶν ἐπαρχιῶν μελανωταὶ χαρτίων δὲν ζητοῦμεν νὰ δείξωμεν τὸ ἀνάστημα ἡμῶν ἐν τῷ σταδίῳ τῆς γενικῆς πολιτικῆς, εἰς ὃ ἀγωνίζονται τόσοι καὶ τόσοι λογάδες τῆς δημοσιογραφίας· ἡ ἀποστολὴ ἡμῶν εἶναι ἄλλη, διερμηνεύεμεν ἁπλῶς ἐν τῇ δημοσιότητι, ὡς τὸ ἀντιλαμβανόμεθα, τὸ ὑγιὲς φρόνημα τῶν συμπολιτῶν μας περὶ ἑκάστου ἀνακινουμένου ζητήματος, εἶναι δὲ τὸ φρόνημα ἐκεῖνο πότε εὔνουν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἢ τὴν ἀντιπολίτευσιν καὶ πότε δυσμενές. Τὸ σύστημα ἡμῶν ἐὰν δὲν εἶναι τὸ ὀρθότερον, εἶναι ἐντούτοις καταληπτὸν εὐκόλως καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ παραγνωρίζηται, οὐδὲ διὰ νὰ ἐξηγηθῇ ἔπρεπε νὰ βαπτιζώμεθα πότε ἀντιπολιτευόμενοι καὶ πότε συμπολιτευόμενοι. Τ' αὐτὸ σύστημα ἐτηρήσαμεν ἀπαρεγκλίτως μέχρι σήμερον καὶ ἐπὶ τῶν τοπικῶν ζητημάτων καὶ ἐπὶ τῶν τοπικῶν ἀρχῶν, εἴτε δημοτικαὶ εἰσὶν αὗται, εἴτε διοικητικαί, εἴτε οἰκονομικαί. Δὲν ἀνήκομεν εἰς οὐδὲν τῶν κομμάτων τῶν δρώντων ἐπὶ τῆς γενικῆς πολιτικῆς, εἴτε ἐπὶ τῆς τοπικῆς περιφερείας τοῦ δήμου ἢ τῆς ἄλλης διοικήσεως· τί ἔχομεν ἡμεῖς οἱ μικροὶ νὰ πράξωμεν μὲ τὰ μεγάλα πράγματα, ἐφ' ὅσον μάλιστα δὲν ἀπεκηρύξαμεν τὸ ἡμέτερον λογικὸν καὶ ἐπεφυλάξαμεν δι' ἑαυτοὺς τὴν κρίσιν ἡμῶν καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν; Τί ἠθέλαμεν προσθέσει ἡμεῖς εἰς τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἀδυναμίαν τῶν Κυβερνήσεων; Τὸ ἐφ' ἡμῖν, ἐπαναλαμβάνομεν, δὲν ἔχομεν ποτὲ ὑπ' ὄψιν τίς ὁ ἐνεργῶν ἢ παραλείπων τὸ ὠφέλιμον τῷ τόπῳ· ἐπιδοκιμάζομεν τὸ ὠφέλιμον καὶ κατακρίνομεν τὸ ἐπιζήμιον, ἀνεξαρτήτως τῶν δρώντων προσώπων· ἔχομεν πάντοτε ὑπ' ὄψιν ἡμῶν πράξεις καὶ πράγματα καὶ οὐδέποτε πρόσωπα ἢ συστήματα· καὶ τοῦτο οὐχὶ πάντοτε ἐξ ἰδίας κρίσεως, ἀλλ' ὡς διερμηνεῖς τοῦ ὑγιοῦς φρονήματος τῆς πόλεως ἡμῶν. ἂν δ' ἐνίοτε τολμῶμεν νὰ διαφωτίζωμεν τοπικά τινὰ ζητήματα, πράττομεν τοῦτο ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι οἱ ἡμέτεροι συμπολῖται πεποιθότες ἐπὶ τὴν εἰλικρίνειαν ἡμῶν δίδουσι ποίαν τινὰ προσοχὴν εἰς τὰς γνώμας ἡμῶν. Δὲν ἰσχυριζόμεθα ὅτι τὸ σύστημα ἡμῶν τοῦτο εἶναι τὸ καλλίτερον, ἀλλ' ἐπιθυμοῦμεν νὰ μὴ μᾶς ἀπομακρύνωσιν αὐτοῦ οἱ κύριοι συνάδελφοι καὶ μόνον προς τοῦτο ἐγράψαμεν ὅλα τ' ἀνωτέρω.

— Τὴν πρωΐαν τῆς παρελθούσης Δευτέρας κάρρον ἀπὸ ρυτῆρος διατρέχον τὴν ἐνταῦθα κεντρικωτάτην ὁδὸν «Ἁγίου Ἀνδρέου» κατεπλάκωσε πολίτην τινὰ οἰκτρῶς, οὕτινος τὸ τέλος δὲν ἐδυνήθημεν νὰ μάθωμεν. Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν εἶναι παρ' ἡμῖν σπάνια, ἐπέρχονται τακτικῶς ὡς ἀναπόφευκτα γεγονότα καὶ μόνον ἄπορον εἶναι πῶς δὲν συμβαίνουσι πλειότερα. Ὅταν κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τοῦ ἔτους ἑκατοντάδες κάρρων ἐλαύνουσι διὰ τῶν πολυπληθεστέρων ὁδῶν δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν ἵππων των, μὲ ἀτελεστάτους χαλινοὺς καὶ μὲ τοὺς καρραγωγεῖς ὀρθίους ἐπὶ τῶν κάρρων ὡς ἐν ἁρματοδρομίαις· ὅταν ἐπὶ τῶν ὁδῶν ὁ πληθυσμὸς κινεῖται δραστηρίως, εἰς αὐτὰς δ' εὑρίσκονται γέροντες, χωλοί, κωφοί, παιδιὰ καὶ ἀφρημένοι, εἶναι παράδοξον ἐὰν ἔχωμεν συνεχῶς ν' ἀναγράφωμεν καταπλακώσεις ἀνθρώπων, ἀκρωτηριασμοὺς καὶ φόνους; Καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι πρέπει νὰ ἐιμεθα εὐχαριστημένοι καὶ νὰ εὐχαριστῶμεν τὸν Θεὸν, ὅτι ὑπὸ τοιαύτην κατάστασιν δὲν περιμαζεύομεν καθ' ἑκάστην διὰ τοῦ ἡμύσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κάρρων ἐκείνους οὓς ἤθελε φονεύσει τὸ ἕτερον ἡμυσι αὐτῶν. Τοσάκις ἐξετέθησαν πάντα ταῦτα καὶ παρ' ἡμῶν καὶ παρὰ τῶν ἄλλων ἐγχωρίων συναδέλφων, ἀλλὰ διόρθωσις αὐτῶν δὲν ὑπάρχει· πρέπει νὰ φονευώμεθα ἀγογγίστως.

— Ὁ Ἱεροκῆρυξ κ. Ἠλίας Βλαχόπουλος μετὰ βραχεῖαν ἕνεκα ἀσθενείας διακοπὴν ἄρχεται πάλιν τῆς διδασκαλίας τοῦ θείου λόγου ἀπὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἔνθα ὁμιλήσει τὴν προσεχῆ Κυριακήν. Τὴν δὲ προσεχῆ Τρίτην (8 ἀρξαμένου) θὰ ἀπαγγείλῃ σύντομον πανηγυρικὸν λόγον ἐν τῷ πανηγυρίζοντι ναῷ τῆς Παντανάσσης.

— Ἀφίκετο ἐκ τῆς ἑσπερίας ὁ κ. Διονύσιος Χρυσικόπουλος, υἱὸς τοῦ γνωστοῦ ἐμποροχρυσοχόου κ. Γ. Χρυσικοπούλου, κομίσας ἀπειρίαν πολυτίμων κοσμημάτων λεπτοτάτων, καλλιτεχνικωτάτων καὶ λαμπροτάτων, ἱκανοποιούντων τὰς ἀπαιτήσεις καὶ τὰ γοῦστα πάντων καὶ πασῶν. Ἀς σπεύσωσι λοιπόν, ὅλοι οἱ φίλοι τοῦ κάλλους, τῆς λεπτότητος καὶ τοῦ κόσμου, ἐκεῖ, εἰς τὴν ὄντως καλλιτεχνικὴν ἔκθεσιν τοῦ κ. Χρυσικοπούλου, ὅπου ἀφεύκτως θὰ καταμαγευθῶσι καὶ θὰ καταθαμβοθῶσι: — Τὸ ἐπάθαμεν καὶ ἡμεῖς.

***

— Ὁ κ. Γεώργ. Ν. Παπαϊωάννου, ἐμπορόραπτης ἄρτι ἐξ Εὐρώπης ἐπανελθὼν γνωστὸν ποιεῖται εἰς τοὺς πολυπληθεῖς αὐτοῦ πελάτας, καὶ ἰδία εἰς τὴν φιλόκαλον νεολαίαν, ὅτι ἐπλούτησε τὸ κατάστημά του ἐξαιρετικῶς ἐφέτος μὲ τὰ τελειότερα εἴδη τῶν Ἀγγλικῶν καὶ Γαλλικῶν κασμηρίων τῆς προσεχοῦς χειμερινῆς ἐποχῆς. Ὅθεν οἱ προσελευσόμενοι θὰ εὕρωσιν ἐν ἀφθονίᾳ, ἀρίστῃ ποιότητι καὶ παντὶ χρωματισμῷ κασμήρια διὰ κοστούμια καὶ Πανταλόν, φασονέδες διὰ Ρεντιγκότ, καὶ Ζακὲτ, τσόχας καὶ γελέκια Fantaisie παντὸς εἴδους μὲ τιμὰς πολὺ συμφερούσας.

Ἐμπορικὸν δελτίον.

Ἐν Πάτραις τῇ 4ῃ Σεπτεμβρίου 1887.

Κατὰ τὴν λήγουσαν ἑβδομάδα ἐπωλήθησαν φορτία φιλιατρῶν πρὸς δρ. 230—233, Κυπαρυσσίας καὶ Κάμπου 230, Μεσολογγίου 232, Αυγουδίστης 227 καὶ Μεθώνης 225. Σήμερον ἡ κατάστασις τῆς ἀγορᾶς μας εἶνε λίαν χαλαρά, παρατηρεῖται δὲ τάσις πρὸς ἔκπτωσιν τῶν τιμῶν.

Αἱ τοῦ σταφιδοκάρπου τιμαὶ εἰς χῦμα fob εἶνε ἔτι χαλαραί, καθόσον ἐνῷ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα εὐκόλως ἠδυνάμεθα νὰ εὕρωμεν δρ. 238,—240 ἤδη μόλις ἐπιτυγχάνομεν 234.

Ἀντιθέτως, εἰς τὰ ἐν Ἀγγίᾳ Γαλλίᾳ καὶ ἐνταῦθα συμβαίνοντα, εἰς τὰς ἐπαρχίας αἱ τιμαὶ διατηροῦνται σταθεραὶ εἰς τὰς δρ. 215—222 παράλιον.

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 43 τῆς ἐφημερίδος ἡ «Πελοπόννησος» ἐδημοσιεύθη ὅτι ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1741 ε. ε. ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν κηρύττουσα διαλελυμμένον τὸν γάμον μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς Εὐθυμίας Παπακωνσταντινοπούλου ἢ Τσέλου, καὶ ὅτι ἐδημοσιεύθη ἐντολῇ τοῦ πληρεξουσίου μου δικηγόρου κ. Γ. Δ. Παναγοπούλου. Καθιστῶ γνωστὸν ὅτι οὔτε τῇ ἐντολῇ μου οὔτε τῇ ἐντολῇ τοῦ πληρεξουσίου μου ἐδημοσιεύθη αὕτη, τοὺς δὲ μεταχειρισθέντας τὴν ὑπογραφὴν τοῦ δικηγόρου μου κατήγειλα ὡς πλαστογράφους.

Ἐν Πάτραις τὴν 28 Αὐγούστου 1887.

Θ. ΤΖΑΥΛΙΑΣ.

Εὐχαρίστως ἀγγέλλεται τῷ φιλομούσῳ κοινῷ ὅτι ἡ φιλαρμονικὴ μουσικὴ τῆς πόλεως ἡμῶν θέλει παιανίσει τὴν προσεχῆ Κυριακὴν, καιροῦ ἐπιτρέποντος, ἐν τῇ πλατείᾳ τῶν Ὑψηλῶν ἁλωνίων περὶ ὥραν 5 μ. μ. τὰ κάτωθι τεμάχια ὑπὸ τὸν ἀρχιμουσικὸν κ. Σ. Μπίτσην, ἔχουσα δὲ στολὴν ὁμοιόμορφον ἣν πρός τινος ἡ ἐπιτροπὴ κατώρθωσε νὰ προμηθεύσῃ αὐτῇ.

1) Ἐμβατήριον Γερμανικόν. 2) Συναγωγὴ τοῦ Ρηγολέττου, 3) Βάλς τοῦ κ. Κ. Πορφυροπούλου, 4) Συναγωγὴ ἐκ τοῦ Φάουστ, 5) Ἐμβατήριον «Κανάρης» ὑπὸ Σάϊλερ.

Πάτραι 4 Αὐγούστου 1887.

Ὁ Πρόεδρος
Δ. Π. ΠΑΤΡΙΝΟΣ.

Ἡ ἐπιτροπὴ
Ἀρ. Κρεμμύδης, Ἰουλ. Κουρσης, Μιχ. Δ. Φραγκόπουλος, Ἀνδρ. Δ. Στάμου, Δημ. Π. Δημητρόπουλος.

ΝΕΑΣ ΜΕΘΟΔΟΥ ΙΔΙΩΤΙΚ. ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ
Ι. Καρελλοπούλου καὶ Δ. Κουτσουλοπούλου
ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

Ἡ διεύθυνσις τοῦ ἀνωτέρω ἐκπαιδευτηρίου ποιεῖται γνωστὸν τοῖς ἡμετέροις συμπολίταις, ὅτι ἐνωκιάσατο ἀπὸ 1 Σεπτεμβρ. ὡς κατάστημα τὴν εὐάερον, εὐήλιον καὶ κεντρικωτάτην οἰκίαν τῶν κληρονόμων Διαμαντοπούλου κειμένην ἀπέναντι τῆς οἰκίας τοῦ κ. Μανιάκη, καὶ ὅτι σὺν ταῖς ἄλλαις τάξεσι συνιστᾷ καὶ τρίτην τάξιν ἑλληνικοῦ σχολείου.

Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν τελοῦντες Μνημόσυνον ἐν τῷ ναῷ τῆς Εὐαγγελιστρίας ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μακαρίτου συζύγου, ἀδελφοῦ καὶ πατρὸς

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Θ. ΜΟΥΣΤΑΚΗ,

παρακαλοῦμεν τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους ὅπως προσέλθωσι καὶ ἑνώσωσι μεθ' ἡμῶν τὰς δεήσεις των πρὸς τὸν Ὕψιστον.

Πάτραι 3 Σεπτεμβρίου 1887.

Ἡ σύζυγος, Ὁ ἀδελφὸς, Τὰ τέκνα

Ἡ παροῦσα θεωρηθήτω καὶ ὡς ἰδιαιτ. πρόσκλησις.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἐν γωνιαῖον μαγαζεῖον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ «Ἁγίου Ἀνδρέου,» ὑπὸ τὴν οἰκίαν κ. Στ. Παπακωστοπούλου (πρώην κ. Χαρ. Ἀναστασοπούλου) πλησίον τῆς μεσημβρινῆς ἀγορᾶς. Πληροφορίαι παρα τῷ κ. Κωνστ. Φιλοπούλῳ.

Ἐνοικιάζεται ἀπὸ πρώτης τοῦ προσεχοῦς Ἰανουαρίου 1888 τὸ τριώροφον παράλιον Ξενοδοχεῖον τῶν Παρισσίων τοῦ κ. Ν. Θωμοπούλου.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ δύο εὐρύχωροι κατοικίαι ἐν τῷ πρώτῳ πατώματι τῆς παρὰ τῷ Μαρκάτῳ μεγάλης οἰκίας κ. Κ. Β. Γιαννοπούλου· ὁ ἐπιθυμῶν νὰ ἐνοικιάσῃ ἀποτανθήτω τῷ κ. Δ. Δάρᾳ.

Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν ἕκτην ὅην τρέχοντος μηνὸς καὶ ὥραν 10—12 π. μ. πλειστηριασθήσονται ἐνώπιον τοῦ ἐνταῦθα συμβολαιογράφου Ἀθην. Σωτηριάδου ἀδείᾳ δικαστικῇ αἱ ἀνείσπρακτοι ἀπαιτήσεις τῆς πτωχεύσεως Θ. Ἀλμπανοπούλου ἐν ὁμάδι, καὶ ἓν χρυσοῦν ὡρολόγιον μετὰ τῆς ἁλύσσου του, ὡς καὶ ἓν ἀδαμάντιον δακτύλιον.

Πάτραι τῇ 2 Σεπτεμβρίου 1887.

Ὁ ὁριστικὸς σύνδικος τῆς πτωχεύσεως Θεοδ. Ἀλμπανοπούλου.

ΔΗΜ. ΨΑΡΟΣ.